colectia aventurile

SUBMARINULUI DOX

DOX
DOX

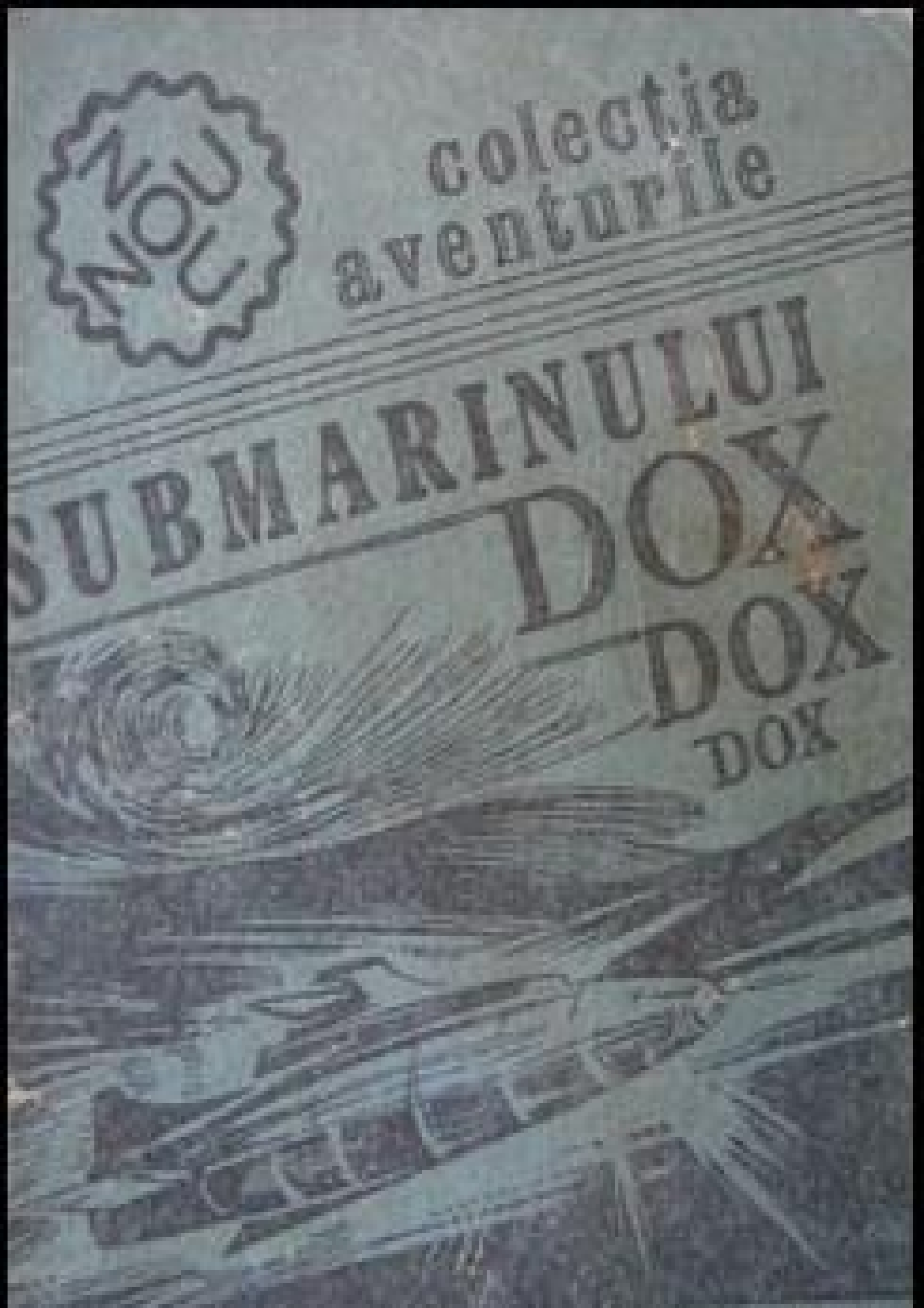

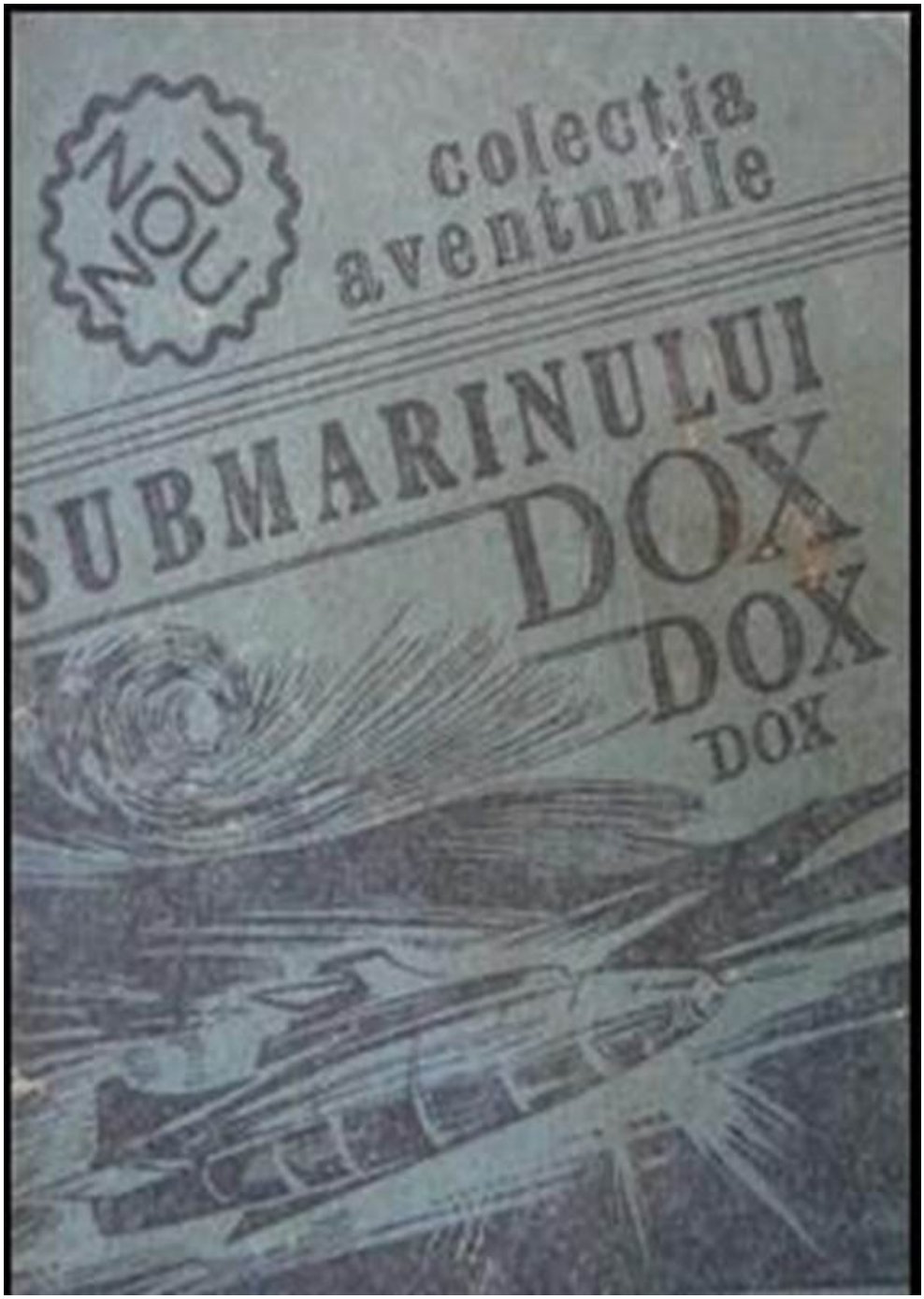
NOU
colecția aventurile
SUBMARINULUI
DOX
DOX
DOX

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARR

Nr. 164

PĂIANJENII DOCTORULUI GALL

Traducere de LIA HÂR

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN TOVARĂŞ DE CĂLĂTORIE

— ÎMI VÂJÂIA CAPUL, când domnul bătrân din faţa noastră îşi sfârşise conferinţa. O începuse înainte cu vreun ceas; tocmai spuneam lui Marian, într-o doară, că mă bucur ca voi vedea Benares.

Astfel îşi începu povestirea doctorul Bertram şi văzând încordarea zugrăvită pe chipul lui George, se grăbi să urmeze:

— Atunci bătrânul tresări din nepăsarea sa şi ne ţinu o conferinţa asupra vestitului oraş indian Benares.

Şi astfel aflarăm povestea lui, începând din veacul al şaselea dinaintea lui Hristos, cunoscurăm dezvoltarea lui până în zilele noastre, toate clădirile importante ne fură descrise, progresul comercial numărul pelerinilor ce vin în fiecare an, vechea credinţă în puterea sfântă a apei Gangelui, minunile fachirilor. Şi bătrânul vorbea atât de repede încât ar fi fost greu să-l întrerupem.

Era o conferinţă interesantă, dar prea lungă pentru timpul scurt pe care-l aveam noi.

Bătrânul îşi şterse fruntea cu o batistă de mătase, apoi murmurat:

— Da, Benares e frumos numai dacă doctorul…

Îşi întrerupse vorba şi rămase doborât.

Privii uluit la Marian. Nu cumva îşi pierduse minţile bătrânul. S-o fi îmbolnăvit după atât de amar de ani petrecuţi la tropice!

Prietenul meu păru însă să judece altfel, căci se uită cu gravitate la făptura prăbuşită, apoi zisei:

— Păcat ca n-a mai avut răgazul să rostească numele. Să sperăm că nu e mort.

Înmărmurit de cuvintele acestea sări în sus şi vrui să mă aplec asupra bătrânului, dar Marian mă împinse înapoi şi zise:

— Vrei poate să ai aceiaşi moarte ca el? N-ai băgat de seamă că prăbuşirea asta bruscă a bătrânului e datorită unei otrăviri? Aş pune rămăşag ca pricina e sau batista cu oare şi-a şters fruntea, sau…

Marian îşi rupse vorba, se ridică repede şi arunca o privire în amândouă compartimentele învecinate ale vagonului, apoi se dădu înapoi şi adăugă:

— Trebuia să mă gândesc mai înainte la asta. În vremea pe care eu am pierdut-o zadarnic aici, făptaşul putea să se pună la adăpost. Se mai poate să fi fost iscodiţi şi tocmai când bătrânul vroise să rostească numele unui doctor, iscoada l-a împiedicat. Trebuie să cercetăm cum a fost înfăptuit atentatul.

Cu băgare de seamă prietenul meu se apropie de trupul nemişcat al bătrânului, al cărui cap căzuse pe piept. Adulmeca aerul o clipă, pe urmă luă din mâna bătrânului batista şi după ce o examină câtva timp zise:

— Nu, batista n-are nimic aşa ca trebuie să fi fost o iscoadă care a intervenit în ultima clipă. A, uite c-am găsit!

Bătrânul şedea la fereastra deschisă, cu faţa în direcţia în oare mergea trenul. Marian îi întoarse capul şi arătă spre partea stângă a gâtului.

— Curentul de aer i-a adus la ureche făptaşului vorbele bătrânului – zise Marian – şi când trebuia să pronunţe numele doctorului, el s-a aplecat doar pe fereastră şi a aruncat bietului bătrân un ac otrăvit care l-a nimerit în gât. Probabil că acest ac a fost înfipt într-un băţ subţire pe care noi nu l-am putut vedea. Poţi observa aici însă împunsătură şi umflătura roşiatică trebuie să fi fost o otravă puternică şi care lucrează repede căci bătrânul s-a prăbuşit imediat.

— O fi băgat de seamă atentatul în ultima clipă – spusei eu – şi pe semne c-a vrut să-şi şteargă sudoarea de spaimă când s-a şi prăbuşit. Hm… iar am dat de o întâmplare ciudată. Ce zici, n-ar fi bine să-l încunoştinţă pe şeful trenului?

— Fireşte. Rămâi tu aici! Mă duc să-l caut şi în acelaş timp o să mă uit la mutrele tovarăşilor de călătorie din clasa întâia.

Părăsi compartimentul şi eu rămăsei cu bătrânul. Ce taina grozavă trebuia să fie în legătură cu numele doctorului dacă se făptuise un atentat criminal asupra bătrânului, pentru a-l împiedica să-l rostească?

Nu cutezam să ating trupul neînsufleţit. Aici se cerea intervenţia unui medic căci se putea ca printr-o greşeală să provoc într-adevăr moartea bătrânului, în cazul în care ar mai fi fost în viaţă.

Mă aflam în faţa bătrânului şi nu scăpăm din ochi fereastra şi uşa compartimentului nostru. Deodată, uşa fu deschisa brusc şi apăru un european înalt.

— Doctorul Haggins – se prezentă el scurt – s-a îmbolnăvit cineva aici? Ah, chestia stă prost.

Simţi imediat ceva împotriva acestui doctor. Chipul sau avea o asemănare izbitoare cu un cap de mort, caci pielea părea lipită de-a dreptul pe oase.

Şi apoi mi se păru ciudat că ştia de întâmplarea cu bătrânul. E drept că se putea să fi auzit ce vorbise Marian cu şeful trenului, dar cu toate acestea ivirea lui neaşteptată nu-mi plăcea de fel. Şi bănuiala care o avui în primul moment împotriva lui mă îndemnă să-i ies în cale.

— Scuzaţi-mă, domnule doctor – zisei politicos – se pare că aici a vorba de o crimă şi şeful trenului trebuie să fie de faţă ca

persoană oficială înainte de a ne atinge de bătrânul acesta.

— Dar dacă moare în vremea asta? întreba doctorul. Văd că e vorba aici de o otrăvire care poate avea urmări fatale, dacă nu recurgem imediat la o contraotravă. Dar faceţi cum poftiţi, răspunderea o luaţi însă asupra d-voastră.

Îmi luai într-adevăr o răspundere mare împiedicându-l pe medic să se ocupe de bătrân, totuşi bănuiala ce o aveam împotriva acestui englez slăbănog era atât de mare, încât luai hotărârea sa stărui în a-l împiedica de aş face datoria.

Nu voiam însa să-mi dau pe faţă simţămintele căci s-ar fi putut ca doctorul să fi venit cu gânduri bune, de aceia mă prefăcui interesat şi zisei:

— Credeţi aşa dar ca bătrânul mai e în viaţă, domnule doctor? Noi eram de părere că murise fulgerător. Eu personal cred că a murit de un atac de inimă în urma introducerii otrăvii în corp.

— Aţi băgat de seamă în ce mod i-a fost introdusă această otravă! întrebă doctorul iscoditor. Eraţi singur cu el în compartiment, nu?

Rămasei înmărmurit în primul moment. Doctorul avea dreptate, puteam fi bănuit de a-l fi otrăvit pe bătrân. Dacă şeful trenului mărturisea ca nu se mai afla nimeni altcineva în compartimentul prin a cărui fereastră se făptuise atentatul, puteam intra rău la apă.

Îmi spusei însă că numele noastre prezentau destulă garanţie ca să înlăturăm orice bănuială ce-ar plana asupră-ne. Întâmpinai această imputare spusa, pe ocolite înălţând din umeri şi hotărâi să-l fac pe doctor să simtă că ivirea neaşteptată îmi părea suspectă. Îl întrebai totuşi politicos:

— Aţi auzit, domnule doctor că prietenul meu a vestit pe şeful de tren despre acest atentat sau de unde aţi luat cunoştinţă de cele petrecute aici?

Doctorul închise o clipă ochii străpungători. Îmi păru că chibzuieşte repede ce să spună, dar imediat zâmbi cam batjocoritor şi răspunse:

— Nu, domnule, n-am auzit nimic. Datorită însă îndelungatei mele şederi în India, fiind nevoit să dau ajutor imediat în multe crime misterioase, mi-am însuşit un foarte bun dar de observaţie. L-am văzut pe prietenul dvs. părăsind compartimentul în două rânduri. Prima oară privise repede în cele două compartimente învecinate şi a doua oară s-a uitat ceva mai multişor în compartimentul din spatele acestuia. Abia după aceia s-a dus la capătul trenului şi l-am auzit întrebând pe un călător dacă nu-l văzuse pe şeful de tren. Din toate aceste împrejurări am tras încheierea că aici trebuie să se fi întâmplat ceva deosebit. Trebuie să mărturisesc că argumentarea

doctorului mă cam năuci. Dacă omul acesta colaborase în calitate de medic cu autorităţile engleze, în cazuri criminale, atunci lucrurile căpătau altă înfăţişare, mă făceam şi mai suspect refuzând să-i îngădui a examina pe bătrân. Ba aş fi fost pus chiar sub acuzare dacă ar mărturisi mai târziu ca numai din vina mea fusese împiedicată salvarea bătrânului.

Tocmai când mă hotărâsem să-mi cer scuza şi să-l las să-şi facă datoria de samaritean uşa se deschise iar şi şeful trenului intră urmat de Marian care închise puţin ochii când zări pe doctor.

— Bine c-ai venit, Mariane – spusei eu – domnul acesta e doctorul Haggins care doreşte să-l examineze pe bătrân. L-am împiedicat însă de la aceasta, explicându-i ca trebuie să fie de faţă şi şeful trenului ca persoană oficială. Mi se pare că suntem suspectaţi, după cum am înţeles din cuvintele domnului doctor.

— Da, aşa e – încuviinţă Marian – l-am şi întrebat pe şeful de tren în compartimentul din spatele nostru de unde trebuie să se fi pornit atentatul nu era nimeni. Cu vreo trei minute înainte de aceasta, şeful trenului a trecut pe culoar prin faţa compartimentului nostru şi a auzit ca bătrânul povestea nouă despre Benares. În compartiment nu s-ar fi putut strecura nimeni, căci şeful a mai rămas cinci minute pe culoar privind în lungul lui. Trebuie să fi pornit înainta tocmai când au am ieşit din compartimentul nostru ca să cercetez cele alăturate pe care le găsi goale.

Şeful trenului făcu a mutră foarte serioasă, pe când doctorul rânji lăsând să i se vadă dinţii laţi şi puternici. Trecu pe lângă mine, se aplecă asupra bătrânului şi după o scurtă examinare a ochilor zise:

— Trăieşte şi pentru moment e în afară de orice pericol; mă tem însă că nu-şi va redobândi niciodată judecata limpede. Presupun că avem dea face cu una din otrăvurile acelea care ucid memoria. „Otrava uitării” cum e numită. E drept că se cunosc câteva antidoturi – contra otrăvuri – dar ţinând seamă de schimbarea atât de pronunţată a ochilor bătrânului, aş putea susţine că împotriva acestei otrăvi nu există leac. Ciudat!

Ne arunca o privire iscoditoare, apoi se uită la şeful de tren şi înălţă din umeri.

Slujbaşul părea nehotărât. Pentru dânsul era fapt ca în compartiment fusese otrăvit un bătrân cu o otravă puternică. Noi doi eram singurii tovarăşi de călătorie ai bătrânului, compartimentele alăturate fuseseră neocupata atât înainte cât şi după atentat – aşa că asupra noastră plana bănuiala gravă de a-l fi otrăvit pe bătrân.

În cele din urmă slujbaşul zise:

— Ajungem în curând la Benares şi-i voi ruga pe domnii să stea la dispoziţia poliţiei.

Apoi, întorcându-se spre doctor:

— Se poate face acum ceva pentru a-l readuce în simţire pe bătrân?

— Nu, cel mai bun lucru va fi să fie transportat de îndată la spital – răspunse doctorul Haggins – sunt gata să mă ocup eu de îngrijirea lui şi mă voi pune imediat în legătură cu poliţia. Dar, după cum spuneam adineaori, nu cred să-şi recapete limpezimea minţii, astfel că, acest atentat o să rămâie nelămurit – dacă făptuitorul nu va mărturisi.

Spunând acestea ne aruncă o privire pe furiş. Eram gata să-i răspund cum se cuvenea pentru această bănuială neruşinată. Marian însă observând furia mea, mă ghionti încetişor, dându-mi de înţeles să mă stăpânesc.

Până la Benares nu mai schimbară o vorbă. Când trenul intră în gară, şeful scoase capul pe fereastră şi făcu semne afară. Iar când trenul se opri, ei se postă în uşă. Călătorii coborâră din vagoane şi când larma se mai potoli uşa compartimentului nostru fu deschisă de doi poliţişti, însoţiţi de un civil, intrară înăuntru.

Şeful raportă pe scurt cele întâmplate. În timp ce poliţiştii rămaseră nemişcaţi în uşă, civilul ne scrută cu privirea şi păru surprins ca noi nici nu clipirăm.

Întorcându-se spre doctor, acesta se recomandă şi zise:

— Aş ruga ca bătrânul să-mi fie încredinţat spre îngrijire. Am multa experienţă pe tărâmul otrăvirilor. Luaţi referinţe asupra mea la Calcutta, unde am adus servicii însemnate poliţiei.

— Veniţi pentru întâia oară la Benares? întrebă civilul, ocolind propunerea medicului.

— Da, mi-am luat concediu ca să vizitez acest oraş vechi. Dar după cum vad mi-am găsit iar de lucru.

— Avem medici cât se poate de buni la spitalul nostru de aici – zise civilul, rece – aşa că nu cred că oferta dvs. amabilă să fie luată în seamă, domnule doctor. Nu va stricaţi concediul şi vizitaţi oraşul! Pe dvs. însă domnilor, v-aş ruga să mă urmaţi, ca să încheiem un scurt proces-verbal. Peggins – se adresă unuia din poliţişti – îngrijeşte ca bătrânul să fie transportat imediat la spital. Vă rog, domnule doctor, afară de celălalt poliţist nu mai trebuie să rămână nimeni în compartiment. Îl voi cerceta mai de aproape după ce-i voi fi interogat pe aceşti doi domni.

Doctorul ne aruncă o privire pe furiş, apoi privi cu înţeles la civil, după care părăsi compartimentul, odată cu noi.

Băgai de seamă că civilul arunca, o privire cercetătoare la raniţele şi armele noastre. Autorităţile engleze din colonii sunt foarte severe în ce priveşte intrarea armelor în ţară, pentru ca nu cumva acestea să cadă în mâinile băştinaşilor.

Din faptul ca noi purtam arme cu noi, omul trebuia să tragă încheierea ca ne bucuram de favoruri deosebite. Chipul său calm şi stăpânit rămase acelaşi, în schimb privi gânditor după doctor care mergea repede pe culoarul vagonului.

Când furam pe peron, el se uită în juru-i şi făcu un semn scurt unui tânăr care aştepta pe aproape; numai eu observasem semnul acesta pentru că tocmai mă uitam într-acolo. Tânărul dădu din cap, apoi o luă la picior după Haggins.

Acum se ivi Pongo cu Maha. Cei doi făcuseră drumul în vagonul de bagaje deoarece nu era îngăduită călătoria cu gheparzi în compartimentele de persoane. Credinciosul uriaş rămase locului şi se uită cu mirare la noi. Marian îi zâmbi camaradului nostru cu ghepardul de zgardă se îndreptă spre o bancă din sala da aşteptare a gării.

— Ah, dvs. sunteţi domnii Farrow şi Bertram! zise deodată însoţitorul nostru cu amabilitate. Îmi daţi voie să mă prezint: inspectorul Goulden. Îmi păreaţi cunoscuţi de la început şi acum v-am recunoscut după Pongo şi Maha. Dar e mai bine să vie şi ei în biroul meu, căci aici afară prea bat la ochi.

Marian îl făcu semn uriaşului să se apropie şi intrarăm cu toţii în biroul comisariatului gării. Aici inspectorul ne mai saluta odată cu amabilitate strânse şi lui Pongo mâna şi mângâie ghepardul. După ce ne oferi scaune zise:

— Acum v-aş ruga să-mi povestiţi întocmai cum s-a întâmplat lucrurile. Trebuie să vă spun de la început că bătrânul care a fost otrăvit e un învăţat de seamă şi se numeşte profesorul Cambrian. Ţine cursuri foarte interesante la universitate.

II
UN INCIDENT MISTERIOS

MARIAN POVESTI CĂ PROFESORUL se urcase în tren cu o staţie înainte şi auzindu-ne vorbind despre Benares ne ţinu o adevărată prelegere asupra acestui oraş.

Inspectorul dădu îngândurat din cap când Marian îi repetă ultimele cuvinte rostite de profesor, înainte de a cădea victima grozavei otrăvi.

— E foarte ciudat – zise el apoi – că după un scurt timp s-a ivit doctorul Haggins acela. Dar să n-aveţi frică, ajutorul meu Woodford e foarte priceput în meserie şi n-o să-l scape din ochi. E poate mai bine aşa decât dacă l-am fi arestat. Voi întreba însă imediat prin telefon la Calcutta dacă doctorul acesta e cunoscut acolo şi dacă într-adevăr a dat vreo mână de ajutor poliţiei, după cum se laudă.

Goulden căpătă repede legătura cu capitala Indiei. ÎI văzurăm făcând o mutră năucă după ce vorbi, apoi ne zise:

— Aşa e, domnilor, doctorul Haggins e cunoscut la Calcutta, a ajutat poliţia în câteva cazuri mai ales când fusese vorba de otrăvuri şi de descrierea pe care mi-a făcut-o colegul meu din capitală se potriveşte de minune. Aşadar suntem nevoiţi să-l scoatem de sub bănuială. Ce părere ai d-ta, domnule Farrow?

— Şi pe mine mă miră – răspunse Marian – n-aş fi crezut că spune adevărul. Ei, te mai şi înşeli câteodată.

— Îmi pare rău acum că l-am trimis pe Woodford să-l urmărească.

— Cu toate acestea – zise Marian – eu tot am un fel de presimţire ca doctorul e amestecat la crima aceasta. Să aşteptam să vedea cu ce veste se întoarce ajutorul d-tale, domnule inspector.

— O să va pun în curent îndată ce-mi va aduce raportul. Cunoaşteţi vreun hotel unde vreţi să trageţi, sau îmi daţi voie să va poftesc să locuiţi la mine?

— Mi-ar fi foarte plăcut – răspunse prietenul meu – căci mi se pare că ne încurcăm şi aici într-o aventură, aşa cum ni se întâmplă de obicei, astfel c-ar fi mai bine să nu locuim la hotel, unde am fi în primejdie.

— Bine, atunci va voi însoţi – se oferi inspectorul – să mergem!

Goulden îşi dădu serviciul în primire unui comisar mai în vârstă şi ieşirăm printr-un coridor special care dădea de-a dreptul în stradă. Ne urcarăm într-un automobil deschis, cu un şofer în uniformă de poliţist şi maşina porni repede de-a lungul străzilor.

Ca mai toţi slujbaşii superiori englezi din colonii, inspectorul îşi avea propriul sau bungalow, în mijlocul unei grădini întinse. Ni se dădură două odăi mari, căci eu cu Marian ţineam să dormim împreună, iar Pongo şi Maha urmau să locuiască în cealaltă cameră.

La masă, stăturăm de vorbă cu inspectorul, care se dovedi a fi un om foarte inteligent şi cult. Vremea trecu atât de repede încât Goulden se ridică deodată speriat şi zise:

— Îmi pare rău, domnilor, că trebuie să vă las singuri, deoarece mă cheamă serviciul. Dar mă voi grăbi astăzi şi cred ca peste două ceasuri voi fi iar aici. Atunci o să-mi îngădui să va plimb prin oraşul nostru.

— Ţi-am fi foarte îndatoraţi – răspunse Marian – aşa dar, te vom aştepta, domnule Goulden. Scrisoarea de recomandaţie către şeful poliţiei de aici o voi preda mâine. Mai întâi vreau să aud ce va raporta ajutorul d-tale, Woodford.

După ce inspectorul plecă, o luarăm agale prin parcul vilei. Probabil ca înainte vreme fusese grădina unui templu sau a unui castel princiar, căci era înconjurată de un zid înalt de piatră, de vreo trei metri înălţime. Şi se mai vedea bine ca această grădină era făcută de mână omenească.

Zidul înalt şi vechi îl puteam vedea numai în câteva locuri. Era în tufişuri câteva spărturi, care păreau nişte tuneluri verzi, la capătul cărora se zăream lespezile cenuşii de piatră.

Tocmai trecuserăm printr-un astfel de loc, când Pongo, care venea cu Maha în urma noastră, scoase o exclamaţie. Această exclamaţie suna cam speriată, ceea ce ne făcu să ne întoarcem repede.

Credinciosul uriaş stătea nemişcat de parcă ar fi fost ţintuit de spaimă şi cu ochii holbaţi privea în „tunel”. Îl văzurăm frecându-se la ochi ca şi cum s-ar fi deşteptat dintr-un vis.

— Ce-i cu tine Pongo? întrebă Marian, înmărmurit.

Uriaşul clătina capul, râse stingherit şi răspunse:

— Pongo nu mai poate vede bine.

Ne apropiasem de el şi ne uitarăm spre zidul vechi. Nu se vedea nimic acolo şi crezui într-adevăr că Pongo avusese o nălucire.

— Dar ce Dumnezeu ai văzut? mai întrebă Marian.

— Pongo văzut păianjen, multa culoare şi aşa mare.

Arătă cu mâinile o formă ca a unui cap de copil. Îmi veni să râd, căci chiar dacă India era „ţara minunilor” păianjeni atât de mari nu puteau exista.

— Pongo, ai văzut cu adevărat un păianjen de mărimea asta? întrebă Marian uimit.

— Pongo văzut – răspunse uriaşul – Pongo însă crede ca el nu văzut bine.

— Şi unde e păianjenul? mai întrebă prietenul meu.

— Păianjen încet caţără în sus dispare peste zid – răspunse camaradul nostru.

— Ia să vedem şi noi! hotărî Marian. Haide, Pongo, ridică-mă ca să pot privi peste zid!

Dar uriaşul îl urmă şovăitor pe prietenul meu care păşi cu hotărâre în „tunel".

Eram foarte curios să aflam dacă şi Marian va vedea păianjenul!

Se apropiase de zid. Pongo se aplecă, îl ridică şi camaradul meu se prinse cu mâinile de ciubucul zidului.

Privi mult timp în partea cealaltă şi în cele din urmă pierzându-mi răbdarea întrebai!

— Vezi ceva, Mariane?

Prietenul meu dădu numai din cap, mai privi câteva clipe peste zid, pe urmă spuse lui Pongo să-l lase în jos.

— Păianjenul nu l-am văzut – zise el – dar cred totuşi că Pongo nu s-a înşelat. Se văd atâtea minuni în India – aşa ca de ce n-ar exista şi un păianjen de mărimea asta? În partea cealaltă a zidului e o grădină unde nu se văd însă copaci înalţi. Sunt numai tufişuri proptite la vreun metru şi jumătate depărtare. În grădina care nu prea e întinsă se află o clădire ciudată. Probabil că e vreun templu vechi, mic, dar de e formă ce iese din obişnuit, într-un cuvânt o construcţie foarte interesantă. Aş dori să ştiu cine locuieşte în casa aceia – căci e locuită, lucru ce se vede după felul cum e îngrijită grădina. Dar să ne întoarcem la păianjenul acela. Care va să zică ai văzut bine, Pongo, că se căţăra pe zid şi a dispărut pe partea cealaltă? Se mişca repede? Arăta a fi ceva viu?

— Pongo crede că păianjen fost viu, răspunse uriaşul codindu-se. Căţărat încet de tot.

— Hm, ciudat făcu Marian. Un astfel de păianjen uriaş s-ar potrivi cu casa aceia ciudată din grădina vecină. Te pomeneşti că trăieşte acolo vreun singuratic, un cercetător care prin cine ştie ce mijloace prăseşte asemenea păianjeni necunoscuţi. Hai să mergem mai departe! De vreme de Pongo susţine cu atâta tărie că văzuse „monstrul" acela, atunci însemna că aşa şi este, căci camaradul nostru nu se prea înşela. Dar cine să prăsească asemenea vietăţi? Poate că japonezii care sunt meşteri în arta creşterii animalelor de rasă.

— Pongo, spuneai ca păianjenul era colorat? mă întrerupse Marian din gândurile mele. Cam cum erau culorile?

— *Masser,* păianjen avut multe culori. Şi culori foarte frumoase.

— Hm, asta ar fi o confirmare a presupunerii mele – spuse prietenul meu – poate că chestia cu păianjenul nici nu e atât de

misterioasă. Ai uite-l pe inspectorul nostru! Atât de repede s-a întors? Îl văd făcând o mutră de parcă s-ar fi întâmplat cine ştie ce.

Goulden se apropie de noi şi când ne ajunse zise tulburat.

— Domnilor, va rog să mă urmaţi. Ajutorul meu Woodford, pe care l-am trimis după doctorul Haggins, a fost găsit mort de o patrulă poliţienească. Zace în apropiere într-o stradă pustie, care trece pe dinaintea proprietăţii vecinului meu de colo.

— Cum ai spus, aici în apropiere? întrebă Marian agitat. Hm… a fost omorât, zici?

— Da şi într-un chip foarte ciudat. Am fost să-l văd, apoi m-am repezit încoace să vă rog pe dvs. să mergeţi să-l vedeţi. Aş vrea să aud apoi părerea dvs.

— Fireşte, domnule Goulden! zise Marian. Hai să mergem repede.

În vreme ce alergam aproape prin grădină, alături de inspector, prietenul meu mai întrebă:

— Cine e vecinul d-tale? Am privit mai adineauri peste zid şi am descoperit o casa foarte ciudată dincolo.

— Ah! Aveaţi vreun motiv deosebit să priviţi dincolo? întrebă repede inspectorul. V-a bătut ceva la ochi? Trebuie să ştiţi cu vecinul meu e un om foarte original. Îi zice doctor Galla, a venit acum cinci ani din Nepal. Şi a cumpărat templul acela vechi. Înainte vreme trebuie să se fi aflat în templu vreun obiect sfânt, căci îmi spunea într-un rând profesorul Cambrian, că templul fusese foarte vizitat dar cu prilejul unei invazii duşmane, statuia zeului a fost furata şi de atunci grădina şi lăcaşul sfânt au rămas în părăsire. Statul a vândut doctorului Galla această proprietate, pe un preţ foarte convenabil. Doctorul pe care nu l-am văzut decât o singura dată, din depărtare, trebuie să fie foarte bogat, trăieşte ca un pustnic şi are pe lângă dânsul numai un indian bătrân, de prin ţinutul Himalaiei care îngrijeşte de gospodărie. Nu ştie nimeni cu ce se îndeletniceşte doctorul în casa aceia veche. De aceia locuitorii de prin părţile acestea se ocupă mult de persoana lui. Am băgat şi eu de seamă ca stă şi lucrează noaptea, căci auzeam nişte zgomote ca de motor în funcţiune, precum şi lovituri de ciocan. Uneori, auzind zgomotele acestea, am privit peste zid, dar tot ce am observat a fost o lumină albăstruie ce răzbătea prin sticla mată cu care doctorul prevăzuse ferestruicile casei sale. Ce te-a făcut pe d-ta să priveşti peste zid, domnule Farrow? Din simplă curiozitate, sau aveai motiv pentru asta?

— Şi încă un motiv temeinic – răspunse Marian – a, uite c-am ajuns în stradă, aşa că o să ţi povestesc mai târziu.

Doi poliţişti stăteau de veghe lângă trupul întins la pământ al lui Woodford; ceva mai departe se vedeau câţiva indieni, ţinuţi la distanţă de un alt poliţist.

Ne apropiarăm de cadavru. Bietul detectiv zăcea pe spate, cu faţa spre zidul proprietăţii ciudatului doctor Galla. S-ar fi zis că se rostogolise la pământ pe când încerca să se caţere pe zid. Chipul îi era schimonosit, ca şi cum ar fi trecut printr-o spaimă grozavă înainte de a muri.

— Îngrozitor! murmura Marian. Bietul Woodford trebuie să fi zărit ceva înspăimântător. Ia te uită.… vezi? De aceia probabil ca ne-ai adus încoace, domnule Goulden?

Marian se aplecase şi pipăi pieptul mortului. Mă aplecai şi eu şi văzui că acolo era o umflătură roşie. Pe aceasta se vedeau două găurele, de parcă un şarpe veninos şi-ar fi înfipt colţii în pieptul nenorocitului.

— O cobra? întrebai eu.

— Nu, Robert, poţi vedea şi tu ca nu e aşa ceva. Un şarpe veninos n-ar fi în stare să muşte un om la piept. Găurile duc vertical în carne, pe câtă vreme un şarpe n-ar putea mişca decât o cută a pielii.

— Asta am bănuit-o îndată – zise inspectorul – Woodford a căzut victima unui atentat monstruos şi criminalul a vrut să lase impresia că e o muşcătură de şarpe. Presupun ca bietul băiat a fost lovit cu un baston, în al cărui capăt erau două ace otrăvite.

— Da, două ace otrăvite, aşa e spuse Marian. Nu cred însă că a fost folosit un baston, caci atunci ar trebui să vedem şi pata rotunda pe care capătul bastonului ar fi lăsat-o pe pieptul lui Woodford. Vezi aici încreţiturile astea pe amândouă părţile umflăturii. Face impresia ca şi un animal ciudat ar fi sărit pe pieptul nenorocitului s-a încleştat o clipă în pielea lui şi i-a făcut înţepăturile mortale. Trebuie să fi fost un animal de mărimea unui cap de copil, cel puţin.

— Mariane – făcui eu speriat – te gândeşti la păianjenul colorat?

— Da, Robert, la el mă gândesc. Totul te face să crezi asta.

— Ce, păianjen colorat? întrebă Goulden, uimit. Păi dumneata spuneai, domnule Farrow, căci cel ce făcuse rănile astea trebuie să fi fost un animal de mărimea unui cap de copil. N-am văzut încă un păianjen atât de mare.

— Nici eu – zise Marian – Pongo al nostru a văzut însă adineauri unul la zidul care desparte gradina d-tale de proprietatea doctorului Galla. De aceia am şi privit peste zid, fiindcă Pongo spunea ca uriaşul păianjen colorat trecuse zidul. Crezusem la început ca Pongo se înşelase, căci nu puteam închipui c-ar exista astfel de păianjeni uriaşi. Ne-am spus însă

apoi că în India totul e cu putinţă. Fireşte ce aceşti păianjeni trebuie să fie prăsiţi de un om genial. Presupun că Woodford a avut un motiv oarecare să privească peste zid şi în clipa aceia a sărit asupra lui păianjenul uriaş. Otrava pe care i-a vârât-o în trup nenorocitului monstrul acela trebuie să fi avut un efect fulgerător.

— Ce grozăviei, exclamă Goulden. Domnule Farrow, mai că-mi vine să cred că doctorul Galla acela prăseşte asemenea păianjeni. Ce-ar fi să fac o descindere la el în virtutea drepturilor pe care mi le dă slujba mea oficială?

— Ar fi chiar cât se poate de bine – răspunse Marian – dacă e cu putinţă aş vrea să fiu şi eu de faţă la percheziţiile, dar mai întâi să-l ducem aici pe bietul Woodford. Cred ca e nevoie de o autopsie.

— Cu asta aş dori să fie însărcinat medicul nostru legist, profesorul Mack – zise Goulden – el va stabili ce fel de otravă a acela cu care a fost ucis bietul Woodford.

— Ah! făcui eu, speriat. Să fie cu putinţă? Tocmai am băgat de seamă că Woodford a deschis puţintel ochii. Oare otrava aceia l-a paralizat numai? Poate ca aude tot ce vorbim.

Marian se aplecă îndată asupra trupului nemişcat. Aprinse lampa de buzunar şi lumină cu ea ochiul drept al detectivului.

— Ai dreptate, Robert – spuse el apoi – Woodford nu e mort, căci pupila lui reacţionează la lumină. Dă ordin să vie repede o ambulanţă, domnule Goulden! Nenorocitul are nevoie de îngrijiri medicale fără întârziere.

— Mariane! strigai apucându-l de braţ pe prietenul meu. Nu eşti şi tu de părere că profesorul Cambrian a căzut victimă aceleiaşi otrăvi! N-o fi vreo legătură între acesta două crime?

— Drace! asta ar fi extraordinari făcu Goulden, înmărmurit. Casa profesorului e în apropiere, de partea cealaltă a străzii. Vezi turnul acela vechi colo printre copaci? Profesorul şi-a aşezat pe terasă un telescop, căci se interesează mult de astronomie. Turnul e şi el o construcţie străveche; o fi de pe vremea când s-a clătit şi templul în care locuieşte acum doctorul Galla.

Marian rămase îngândurat şi murmură ca pentru sine:

— Oare profesorul Cambrian l-o fi crezând pe acest doctor Galla? Din turnul acela vom putea cuprinde cu privirea toată proprietatea doctorului. Domnule Goulden – urmă el mai tare – după ce-l vom transporta la spital pe bietul Woodford, vom face o vizită doctorului Galla, poate avem o surpriză acolo.

Goulden făcu un semn unui poliţist şi-i dădu însărcinarea să aducă o ambulanţă sanitară.

Când acesta opri şi nenorocitul detectiv fu aşezat înăuntru, inspectorul dădu în seama celor doi infirmieri ca bolnavul să

fie dat imediat în îngrijirea profesorului Mack.

— Şi acum – zise Goulden, după ce ambulanţa plecă – să vedem dacă obţinem vreun rezultat la doctorul Galla.

— La o surpriză ne putem aştepta în orice caz – spuse Marian – presimt ceva.

III
ÎN CASA DOCTORULUI GALLA

DE VREME CE MARIAN presimţea surprize ne şi puteam aştepta la ele. De aceia, în vreme ce mergeam de-a lungul zidului vechi, spusei:

— Mariane, n-ar fi mai bine ca Pongo să rămână pe loc? Ar putea să stea de pază la zidul despărţitor şi la o adică să ne vie în ajutor.

— M-am gândit şi eu la asta, încuviinţă prietenul meu. Dacă doctorul Galla e într-adevăr stăpânul uriaşului păianjen veninos, ni s-ar putea întâmpla ceva rău. Pongo, tu rămâi aşa dar în grădina de alături şi nu ne scăpa din ochi. Să fi însa cu băgare de seamă dacă va fi să ni se întâmpla ceva.

Pongo o luă înainta, spre intrarea vilei lui Goulden. Trebuia să fie la postul său când noi vom intra în grădina doctorului.

Încetinirăm paşii, ca să-i lăsam timp. Când ajunserăm la vechea poartă de bronz, inspectorul lovi cu ciocanul de metal.

Multa vreme nu auziră nimic. După cum văzuse Marian, potecile grădinii erau presărate cu pietriş, astfel că ar fi trebuit să se audă paşi, dacă s-ar fi apropiat cineva dinăuntru.

Inspectorul tocmai vroia să lovească a doua oară, când poarta grea se deschise fără zgomot, făcându-mă să tresar atât da neaşteptat, se întâmplase asta.

Un indian bătrân şi înalt se uita în tăcere la noi. Chipu-i aspru era nemişcat, dar ochii-i mari şi negri păreau doi cărbuni aprinşi.

După câteva clipe omul se înclină, dar nu cu respectul obişnuit ci oarecum în silă ca şi cum o făcea de nevoie.

— Ce doresc domnii? întrebă el apoi cu glas adânc.

— Inspectorul de poliţie Goulden – spuse gazda noastră scoţând legitimaţia – anunţă-mă domnului doctor Galla.

— Domnul doctor nu e acasă – răspunse indianul calm.

— Aşa! Atunci o să ne dai d-ta anumite lămuriri – zise inspectorul poruncitor – condu-ne în casă!

— Domnul doctor m-a oprit să dau drumul străinilor în casă când lipseşte el.

— Nu-mi pasă! făcu Goulden, aspru, în calitatea mea de poliţist am dreptul să-ţi cer să mă laşi înăuntru. Hai, fă loc!

— Foarte bine, domnule răspunse indianul, dându-se la o parte. Când s-o întoarce domnul doctor îi voi spune ca domnul inspector Goulden a intrat cu de-a sila în casă.

— N-ai decât să-i spui, eu îmi fac datoria. Ia-o înainte şi arată-ne casa.

Cu cât ne apropiam mai mult de fostul templu, cu atât inspectorul devenea mai neliniştit. În cele din urmă ne şopti:

— E neplăcut lucru ca stăpânul nu e acasă. O să depună o plângere împotriva mea, când va afla eu am pătruns cu forţa. Ar fi trebuit să cer autorizaţia parchetului.

— Dar în vremea asta ar fi dispărut păianjenul – spuse Marian tare, cea ce mă surprinse.

Mă uitai pe furiş la el şi-l văzui că-l observa cu luare-aminte pe indianul care mergea înaintea noastră. Dădu din cap şi zâmbi mulţumit. Vorbise tare să-l atragă în cursă pe servitor şi probabil că acesta se trădase prin vreo tresărire. Asta însemna ca indianul ştia de păianjenul uriaş al stăpânului său. Trebuia, deci să fim cu ochii în patru, căci faţă de o asemenea spurcăciune eram dezarmaţi, cu toate că purtam asupra noastră revolvere.

Marian ne şopti să nu mai mergem împreună ci despărţiţi. Pricepui rostul acestei măsuri de prevedere se temea probabil, că dintre tufele dese printre care ducea drumul spre casă, ar fi putut ieşi pe neaşteptate unul dintre păianjenii aceia şi să ne atace. O fi având mai mulţi doctorul dacă îi prăsise.

Ajunserăm în faţa vechii clădiri, de formă hexagonală. Şi aici se afla o uşă masivă de bronz împodobită cu fel de fel de figuri. Iarăşi mă năpădii un simţământ straniu, căci uşa se deschise de la sine fără ca indianul s-o fi atins măcar. Inspectorul trasări şi el şi-l întrebă cu asprime pe servitor.

— Cine se află înăuntru, domnule? spunea doar ca doctorul Galla e plecat?

— Nu e nimeni înăuntru, domnule inspector – răspunse dârz indianul.

Se întoarse spre noi şi cu o plecăciune ne invită să intrăm. Mi se păru ca citesc batjocură în privirea lui.

— Cine a deschis uşa? întrebă Goulden cu asprime.

Cu o mirare prefăcută, indianul răspunse:

— Eu am deschis-o, domnule.

— Ia nu mai vorbi prostii! Nici n-ai atins-o măcar, n-am văzut eu!

— Nici nu era nevoie să o ating – zise servitorul liniştit – ca să va încredinţaţi o s-o mai închid odată şi apoi o voi deschide iarăşi. Se întoarse şi privi în deschizătura uşii. Băgai de seamă ca ochii săi aveau o expresie fixă. Şi deodată uşa grea se închise încetişor. După câteva clipe se deschise iarăşi fără zgomot.

Indianul făcu iar un gest de invitaţie, înclinând uşor capul. Goulden se uită la noi şi văzându-l pe Marian dând din cap, întră hotărât în casă. ÎI urmarăm şi indianul veni după mine. Acum văzurăm bine că nu era nimeni îndărătul uşii şi cu toate astea se închise de la sine, numai ce-o privi indianul.

— Hm… ciudat! făcu inspectorul. Ei, aşa-i în India, ţara misterelor.

— Da, uşa e foarte dibaci construită – spuse Marian nepăsător – bănuiesc că în una din balamale, care sunt neobişnuit de mari, e un mecanism, care deschide şi închide uşa. Doctorul Galla trebuie să fie un mecanic iscusit.

Marian vorbise iar cu glas tare şi uitându-mă pe furiş la servitor, văzui ţâşnind din ochii săi un fulger de mânia, când se uită la prietenul meu.

Totuşi zise calm:

— Greşiţi domnule. Uşa se deschide şi închide pentru că aşa vreau eu. Poftiţi în celelalte încăperi, ca să vedeţi că domnul doctor nu e acasă.

În glasul său era iarăşi puţină batjocură, cea ce-l făcu pe Goulden să răspundă cu asprime:

— Fireşte ca vom vizita toate încăperile casei. Aici nu-i mult de văzut.

Spunând acestea Goulden îşi plimbă privirea de jur împrejur prin încăperea în care ne aflam şi care avea înfăţişarea unui vestibul.

Era mare de vreo patru metri pătraţi şi n-avea decât două bănci presărata cu perne. Câteva perdele acopereau nişte deschizături de uşi, care duceau în încăperile alăturate.

— Nu prea e de văzut nimic pe aici – zise Marian – numai dacă n-am fi iscoditi de ochi omeneşti din zidurile astea groase sau de după perdele. Cred, domnule Goulden, că n-o să vedem într-adevăr pe nimeni, deşi sunt încredinţat că e aici ascuns cei puţin încă un om, care manevrează mecanismul uşii. În orice caz însă, putem vizita celelalte încăperi ale casei. Doctorul Galla trebuie să aibă şi un mic atelier. De altfel, se mai poate ca mecanismul uşii să fi fost instalat încă de cei ce-au construit templul.

Iarăşi băgai de seamă cu lăuntrica mulţumire ca mândrul indian îşi dădea toată osteneala să nu-şi dea pe faţă mânia. Se părea deci că Marian ghicise cum stăteau lucrurile, sau poate indianul era furios că-l bănuia de a fi minţit. Şi tocmai când mă gândeam la asta, îl auzi spunând:

— Domnul se îndoieşte de cuvintele mele, după cum vad. Domnul ştie ca el e un stăpân, pe când eu numai, o slugă. Dar poate că domnul o să-şi mai aducă aminte de vorbele sale.

Asta era o ameninţare şi inspectorul era gata să-şi descarce mânia, dar Marian zise râzând:

— Lasă-l în plata domnului, Mr. Goulden! Omul e furios pentru că bănuiesc adevărul. De ameninţările sale nu mă sinchisesc; trebuie să se prefacă omul că e insultat. Haide-ţi să cercetăm repede casa!

Se apropie de una din perdele şi o trase în lături.

— Aha! Aici e laboratorul şi atelierul în acelaş timp! zise el bucuros. N-am greşit deci, presupunând că doctorul e un mecanic iscusit.

Intrarăm în încăperea mare, ale cărei ferestre aveau geamuri de sticlă mată. Pe o masă lungă se aflau înşirate pahare, retorte, eprubete şi tot soiul de lucruri de care are nevoie un chimist. Pe partea cealaltă era un strung, o presă, o masa de dat la rindea, apoi rafturi şi dulăpaşe cu cele mai bune unelte de tot soiul.

— Care va să zică domnul doctor e chimist! făcu Marian, îngândurat. Foarte interesant.

Nu făcurăm percheziţie, dar examinarăm fiecare obiect cu multă atenţie, în nădejdea că vom putea descoperi cu ce anume se îndeletnicea doctorul.

Indianul nu prea părea mulţumit că întârziam prea mult acolo, căci zise deodată:

— Să mergem mai departe! De cealaltă parte a casei se află odaia de locuit şi dormitorul domnului doctor.

— O clipă! făcu Marian. Văd colo o perdea care-mi pare că ascunde o uşă. Unde răspunde uşa aceia?

— Înainte vreme fusese acolo o uşă care ducea afară, domnule – răspunse indianul şi mi s-a părut că vocea-i tremura puţin când rostea aceste cuvinte – domnul doctor a pus să zidească uşa şi a aşezat perdeaua acolo.

Marian se apropie de perdea şi o dădu în lături. Într-adevăr o parte din zidul gros de piatră de mărimea unei uşi era tencuit. Marian lua un ciocan de pe un raft şi lovi în mai multe locuri cu el. Nu suna nicăieri a gol aşa că nu părea să fie nici un pericol.

Îmi întorsei repede privirea de la camaradul meu şi mă uitai la indian. Un zâmbet batjocoritor îi flutura pe buze – dispăru însă îndată ce observă privirea mea.

Marian aşeză ciocanul la loc şi zise:

— Pare să fie într-adevăr aşa. Să mergem să vizitam şi celelalte încăperi. Când se întoarse doctorul Galla? se adresă el indianului.

— Nu ştiu, domnule. Nu-mi spune niciodată când pleacă de acasă.

— Domnule Goulden – spuse prietenul meu – atunci cred c-ar fi cel mal bun lucru să laşi aici d-lui doctor o invitaţie scrisă de a se prezenta la d-ta imediat ce s-o întoarce. Ah! Frumos aranjament!

Străbătuserăm iarăşi vestibulul şi intraserăm în odaia de locuit a doctorului, mobilată europeneşte cu lucruri de lemn scump. Nimic bătător la ochi şi după ce mai aruncarăm o

privire în dormitorul alăturat, părăsirăm casa. Indianul ne conduse prin grădină, se înclină după ce trecurăm poarta, apoi aceasta se închise fără zgomot îndărătul nostru.

— Mare scofală n-am făcut – mormăi inspectorul – o să mă aleg cel mult cu o plângere împotriva mea. Dar nu-mi pasă, căci mă pot scuza prin aceia ca dvs. eraţi încredinţaţi de prezenţa păianjenului uriaş în grădina doctorului.

— Eu cred ca vizita noastră a fost foarte însemnată – zise Marian – am făcut unele observaţii care m-au hotărât să cercetez la noapte mai bine locuinţa doctorului.

Eram şi eu uimit de vorbele acestea, dar inspectorul părea că pică din cer.

— Ce? Vrei cu adevărat să faci o vizită noaptea în această casă misterioasă? Nu te gândeşti la primejdie, domnule Farrow? Şi apoi, ce-ai băgat de seamă?

— Mi s-a părut c-am văzut o pereche de ochi, iscodindu-ne pe când ne aflam în vestibul. Când m-am uitat stăruitor acolo, ochii au dispărut. Apoi am mai băgat de seamă că uşa aceia zidită din laborator avea un sunet nu prea obişnuit când am ciocănit în zid. Nu suna a gol – după cum aţi constatat şi dvs. – dar dădea un sunet ca şi cum s-ar fi aflat o placă de fier îndărătul pietrelor de zidărie. Sunt încredinţat că tencuiala e numai de ochii lumii şi ca există acolo o uşă foarte dibaci ascunsă. Şi aş face o prinsoare că aceasta e intrarea spre gangurile care trebuie neapărat să existe în pereţii neobişnuit de groşi ai templului. De lucrul acesta vreau să mă încredinţez.

— Te însoţesc şi eu! se oferi imediat Goulden.

— Iartă-mă, domnule inspector – zise Marian – dar te-aş ruga să nu mă însoţeşti. În primul rând ar fi neplăcut pentru d-ta ca persoană oficială, să fi găsit acolo de doctorul Galla când se va înapoia – dacă e în adevăr plecat – fără să ai împotriva lui dovezi. În al doilea rând aş fi mai bucuros să rămâi acasă la d-ta, căci se prea poate să cad în vreo capcană, dacă se adevereşte că doctorul a prăsit păianjeni din aceia uriaşi. Şi apoi e mai bine să avem în d-ta o acoperire ca să zic aşa. Din acelaş motiv va trebui să rămână şi Pongo cu Maha. Dacă până la un timp anumit nu ne întoarcem, dvs. trei veţi pătrunde în casă ca să ne căutaţi. În acest din urmă caz v-aş sfătui să puneţi câţiva poliţişti în jurul casei, pentru cazul când vi s-ar întâmpla şi dvs. ceva.

— Care va să zică socotiţi ca întreprinderea e primejdioasă? întrebă inspectorul. Atunci cu atât mai mult trebuie să stărui ca să iau asupra mea partea cea mai periculoasă, căci dumneata ca particular nu trebuie să te expui de dragul nostru unor riscuri atât de mari.

— O facem în propriul nostru interes – răspunse Marian – deoarece deocamdată ne aflam încă sub bănuiala de a fi otrăvit pe profesorul Cambrian. Aşa ca trebuie să facem tot ce ne va sta în putinţă să limpezim lucrurile. Şi apoi se prea poate ca tot noi să-l fi otrăvit pe Woodford al d-tale.. Nu râde! Să vezi că o să fim acuzaţi şi de asta. Aşadar, rămâne cum am hotărât: la noapte, eu şi prietenul meu Robert Bertram vom pătrunde în casa doctorului, iar d-ta vei avea bunătatea să veghezi împreună cu Pongo asupra noastră. Uite c-am ajuns! Sunt curios să văd dacă Pongo a observat ceva după ce am ieşit noi din casa. Marian intră repede în grădina vilei, unde camaradul nostru negru ne şi ieşi în întâmpinare.

— Ei Pongo, ai băgat de seamă ceva după plecarea noastră? întreba Marian.

Uriaşul încuviinţă dând din cap.

— Alb înalt şi slab, cu barbă lungă, neagra, ieşit pe uşă.

— Cum ai spus? Cu barba lunga şi neagră? făcu Goulden, înmărmurit. Avea păr negru, aspru, dat pe spate?

Pongo încuviinţă şi inspectorul se făcu roşu de mânie.

— Asta a fost doctorul Galla, domnilor. N-ar fi bine să mergem iar la el şi să-l silim să vorbească?

— N-ar avea nici un rost – răspunse Marian – o să se facă iarăşi nevăzut şi indianul o să-l tăinuiască. Să rămânem la planul meu!

IV
ÎN MARE PRIMEJDIE

NOAPTEA ERA FOARTE POTRIVITĂ pentru întreprinderea noastră. După ce luarăm cina, ne aşezarăm în întuneric, pe terasă şi în vreme ce fumam, stăteam de vorbă în şoaptă.

Până la vreo unsprezece cerul era senin şi luna lumina grădina ca ziua. După aceia, însă norii se îngrămădiseră, se făcu tot mai întuneric şi se stârni o furtună îngrozitoare.

— Foarte bine! zise Marian. Acum nu putem fi văzuţi şi nici auziţi. Hai să mergem, Robert, căci poate se schimbă iar timpul şi atunci va fi primejdios pentru noi. Rămâne aşa, domnule inspector d-ta şi Pongo staţi de veghe la zidul despărţitor. A! Când ai spus poliţiştilor să vie?

— Trebuie să sosească îndată – răspunse Goulden – vroiam să-i mai dăscălesc.

— Foarte bine! Rămâne, aşa dar cum am plănuit dacă până într-un ceas nu suntem înapoi, ne urmaţi, pătrunzând cu forţa în casa doctorului. Cu cretă roşie voi face nişte cruciuliţe, daca găsim o uşă secretă prin care vom pătrunde, caci presupun ca există şi o a doua intrare în casă. Şi anume tocmai în locul unde se află uşa zidită, după cum spunea servitorul. Voi încerca, în primul rând, să intru pe acolo.

Ne ridicarăm să plecăm. Din ordinul lui Marian, servitorii inspectorului făcuseră încă de cu seară două scări de bambus cu ajutorul cărora aveam de gând să trecem zidul care despărţea cele două grădini.

Nu prea ne simţeam în largul nostru când coborârăm în grădina cufundată în beznă. Furtuna acoperea toate zgomotele şi dacă pe de o parte asta era bine, căci nu puteam fi auziţi, pe de altă parte nu puteam auzi nici noi apropierea unei primejdii.

Când ajunserăm la zid, printr-unul din tunelurile din frunziş, îmi veni un gând care mă făcu să mă înspăimânte.

— Mariane – şopti prietenul meu – ce ne facem dacă unul din păianjenii aceia uriaşi umblă pe zidul ăsta?

— Drace! Ai dreptate! încuviinţă camaradul meu. Chestia poate deveni neplăcută. Pongo va trebui să ne rupă câteva crengi groase, cu care vom mătuşa zidul înainte de a ne urca pe el. Dacă se află o spurcăciune din aceia colo sus, o zvârlim jos cu creanga.

Dădu cuvenitele instrucţiuni lui Pongo, care rupse imediat două beţe groase şi lungi de un metru. Acestea puteau fi şi arme bune la nevoie. Scara fu sprijinită de zid şi Marian se urcă pe ea. După câteva clipe fluieră uşor şi eu întinsei în sus a doua scară, care trebuia lăsată pe partea cealaltă.

După câteva clipe se auzi din nou un fluierat, care era semnalul pentru mine ca mă pot urca şi eu. Mă căţărai încet şi când ajunsei cu capul la nivelul marginii zidului, ridicai braţul drept cu băţul şi-l trecui odată la dreapta şi odată la stângă.

Mă cutremurai de spaimă, când izbi deodată un obiect tare care fu zvârlit cât colo. Furtuna tocmai încetase o clipă aşa ca putui auzi mai întâi un sunet metalic când izbii obiectul şi după câteva clipe sunetul produs de cădere a lui într-un tufiş în grădina doctorului Galla. Coborând pe partea cealaltă a zidului, Marian mă întrebă repede:

— Ce-a fost acela, Robert? îi spusei pe scurt întâmplarea şi ducă ce chibzui o clipă, prietenul meu zise:

— Foarte ciudat! Şi eu am curăţat zidul de amândouă părţile, dar n-am dat de nimic, ceea ce înseamnă cu obiectul acela trebuie să fi ajuns pe marginea zidului după ce am poposit eu dincolo. Sau l-o fi împins cineva într-acolo.

Privii fără voie îndată în juru-mi, deşi nu puteam vedea nimic din pricina întunericului. Marian mă prinse de braţ, trăgându-mă în grădină. Deodată ne oprirăm în loc, căci în fata noastră se aprinse o lumină albăstrie. Venea prin ferestrele cu sticlă mată ale laboratorului. Din fericire tocmai ne aflam acoperiţi de o tufă aşa ca nu puteam fi văzuţi. Apoi ne mai şi aplecarăm în aceiaşi clipă ceea ce ne ascundea cu totul vederii celor din casă.

Nădăjduiam ca lumina se va stinge îndată, dar asta nu se întâmplă şi după câteva minute Marian îmi şopti:

— Robert, ne vom târî acum până la casă şi acolo vom încerca să intrăm în laborator, sau cel puţin să privim înăuntru, prin uşa secretă pe care o bănuiesc. O să ajungem mai întâi, fireşte, într-un gang săpat în zidurile vechiului templu.

Pe când ne apropiam de casă, mă gândeam mereu la păianjenii misterioşi, pe care îi cunoşteam numai din spusele lui Pongo.

Marian se pricepea să meargă în aşa fel încât să nu venim în lumina razelor ce ieşeau prin ferestre. Ce-o fi făcând îndărătul lor doctorul la o oră atât de târzie din noapte? Era suspect chiar numai faptul ca pusese la ferestre geamuri mate prin care nimeni n-ar fi putut privi înăuntru.

Ne târam lipiţi de zidul gros al vechiului templu, îndreptându-ne spre peretele clădirii de formă ciudată, unde după socoteala lui Marian trebuia să existe o uşă secretă.

Aici nu era nici o fereastră şi răsuflai uşurat când ne pierdurăm în întuneric. În locul acesta eram şi apăraţi de vântul care bătea din spre miazăzi.

Câteva minute stăturăm nemişcaţi, cu auzul încordat. Dar în afară de vuietul furtunii, nimic altceva nu ne ajungea la ureche.

— Trebuie să-mi aprind lampa de buzunar, Robert – îmi şopti Marian – înainte de toate voi lumina locul liber şi tufele dindărătul nostru. Te vei uita şi tu, poate s-o fi ascuns pe acolo bătrânul indian, apoi, în vreme ca au voi caută uşa tăinuită, va trebui ca tu să stai la pândă şi la cel mai mic semn suspect să luminezi cu lampa ta tufele din spatele nostru.

Lumina vie a lămpii sale alunecă deasupra frunzişului tufelor, care începeau la vreo zece metri de casă.

Nu se vedea nimic acolo, astfel ca Marian îndreptă lumina spre zidul vechiului templu. Căută un loc anumit, plimbă acolo lumina pe sus şi în jos şi spuse în şoaptă:

— Aici trebuie să fie locul care răspunde la uşa zidită din laborator, aşa că numai în locul acesta poate fi uşa secretă pe care o bănuiesc eu. Că am dreptate o să recunoşti şi tu îndată căci dacă uşa secretă sau ieşirea a doua ar fi fost zidită – după cum ne asigura servitorul – ar trebui să găsim aici urme ale acestei lucrări, chiar de-ar fi numai crăpăturile proaspăt tencuite ale uşii. Ah, ia te uită aici!

Desluşi lămurit contururile unei uşi înguste şi scunde. Se închidea atât de bine încât nu se vedeau decât nişte dungi subţirele şi numai lumina puternică a lămpii a putut să le descoperim.

— Acum trebuie să găsim încuietoarea secretă – spuse Marian mulţumit – dar eu cred ca uşa asta se deschide numai pe dinăuntru. Vreo adâncitură sau vreo ridicătură trebuie să închipuie „cheia”, ca să zic.

Ne uitarăm amândoi la uşă şi deodată apucai braţul prietenului meu cuprins de spaimă:

— Mariane, uite colo jos un păianjen zgâriat într-un bolovan. Păianjenii trebuie să fie simbolul doctorului Galla al nostru.

Nici nu sfârşii bine de vorbit ca prietenul meu şi apasă pe piatra cu păianjenul săpat pe ea. Nu se auzi nici un zgomot, dar uşa îngustă se deschise încetişor în afară.

Ne dădurăm în laturi şi dusei mâna la revolver, în timp ce Marian îndrepta lumina în deschizătura ce se făcea tot mai mare.

Văzurăm un gang îngust şi deoarece totul râmase liniştit, Marian se ridică şi intră înăuntru. Îl urmai imediat. Marian mai avuse grijă să însemneze cu o cruciuliţă roşie piatra care deschidea uşa secretă, pentru ca Goulden s-o găsească îndată.

Prietenul meu începu apoi să cerceteze pereţii dinăuntru ai gangului. Găsi iar o piatră pe care era zgâriat un păianjen. Apăsa pe ea şi atunci uşa secretă se închise fără nici un zgomot.

— Dacă nu cumva doctorul acesta sinistru a instalat vreun semnal de alarmă – îmi şopti prietenul meu – ne putem mândri că am intrat cu totul neobservaţi în clădirea asta veche, căci n-am auzit nimic mişcându-se în casa. Aha, aici pare să fie intrarea în laborator.

Luminase peretele de peste drum de uşa secretă şi iarăşi văzură o piatră cu un păianjen săpat într-însa. Marian se codi să o atingă şi zisei:

— Cred că e mai bine să căutăm întâi găurile prin care se poate privi „spionii", cum li se zice – care trebuie să existe neapărat, căci am văzut la perete o pereche de ochi, fără îndoială ai doctorului. Hai s-o luăm pe dreapta!

Păşind cu cea mai mare băgare de seamă, porni la drum cu lampa aprinsa în mână. Ajunserăm curând la colţul casei, unde gangul cotea la stângă; Marian stinse lampa. Mă cam speriai la început, bănuind că am dat peste cine ştie ce primejdie, când îl auzii şoptind mulţumit.

— Vezi ca nu m-am înşelat! Colo sunt „spionii". Lumina din laborator cade aici în gang.

Văzui şi eu cum doua raze subţirele de lumină, spintecând întunericul din gang.

Marian pornise înainte, razele luminoase dispărură şi când mă ciocnii de camaradul meu, îl văzui stând nemişcat, cu faţa lipita de zid.

Începusem să-mi pierd răbdarea, când ei se dădu îndărăt şi şopti:

— Ciudat! Ce-o fi vrând să facă?

Privii şi eu în laborator şi-l văzui pe doctorul Galla cu faţa aproape ascunsă în întregime de o barbă lungă, neagră, stând la o masă mare de atelier. Pe scândura netedă dinaintea lui se târa un păianjen colorat, de mărimea unul cap de copil.

Doctorul urmărea cu luare aminte mişcările „spurcăciunii", ridică braţul drept şi întinse mana spre păianjen. Acesta făcu o săritură înainte şi se opri cu picioarele din faţă pe braţul lui Galla.

Râzând mulţumit, doctorul înhaţă cu mâna cealaltă păianjenul uriaş, îl ridică, apoi îl împachetă într-o cutie de lemn îşi privi apoi mâna dreaptă şi văzui lămurit pe ea două pete mici de sânge, pe care Galla le şterse cu o cârpă. Cele două picături se aflau una lângă alta, la aceiaşi distanţă ca rănile pe care le căpătaseră profesorul Cambrian şi Woodford.

— Să-l observăm împreună! şopti Marian. Priveşte tu prin gaura cealaltă!

Trebuia să ne lipim capetele unul de altul, ca să putem privi prin găurile din zid, astfel că-i putui împărtăşi camaradului meu ce văzusem.

— Chiar numai atât şi ar fi de ajuns să-l dăm de gol – spuse Marian – aş vrea însă să aflu la cei folosesc spurcăciunile astea. De ce l-o fi otrăvit pe bietul profesor?

Doctorul stătea liniştit la masa de lucru, îşi sprijinise capul în palma şi părea să chibzuiască cu înfrigurare. Întinse încetişor mâna stângă şi apăsa pe un buton care se afla pe un raft deasupra mesei.

Mă năpădi un simţământ de nelinişte văzând asta şi trasării puternic când doctorul se întoarsa şi privi de-a dreptul spre noi.

— Îţi voi răspunde la întrebări, înainta de a face cunoştinţă cu păianjenii mei, domnule Farrow – zise el, cu batjocură în glas – ştiam că pătrunzi în gang, căci te-am auzit deschizând uşa afară. Mai bine n-ai fi făcut-o, căci acum ţi se apropie sfârşitul.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit. Surpriza aceasta era prea neaşteptată şi nu puteam pricepe cum putuse auzi doctorul convorbirea noastră.

Vrui să mă dau îndărăt, dar simţi o împotrivire moale. Dădui să-mi scot pistolul, ca să trag prin gaura din zid, însă braţul îmi era prins în nişte fire subţiri şi elastice.

Groaza mă cuprinse. Căzusem într-o capcană drăcească? Să fie într-adevăr doctorul acesta omul care va pune capăt frumoasei noastre vieţi de aventuri?

Cu o smucitură încercai să ridic braţele şi să mă dau înapoi, dar nu izbuti. Putui face câteva mişcări, simţi însă peste tot o împotrivire elastică şi totuşi atât de puternică, încât trebuii să mă resemnez.

Şi probabil că îndemnate sforţările mele disperate, mi se aşezară pe faţă fire subţiri şi lipicioase – şi abia acum îmi dădui seama cu groază ca eram prins într-o uriaşă plasă de păianjen.

— Mariane, e cu putinţă asta? exclamai. Sunt într-o plasă de păianjen?

— Da, Robert şi eu la fel, răspunse prietenul meu, calm.

Din laborator se auzi un râs batjocoritor. Fără să vreau privii iar prin gaura aceia din zid şi-l văzui pe doctor stând mereu cu bărbia sprijinita în palmă.

— Da domnilor, sunteţi prinşi în plase de păianjen – strigă el – şi acum vă voi trimite mulţi păianjeni mici, care vor desăvârşi opera. Nu trebuie să vă temeţi prea mult deocamdată, căci până una alta o să vă lipsesc numai de apărare. Rândul păianjenilor mei cei mari vine ceva mai târziu. Băgaţi de seamă!

O lumină orbitoare umplu deodată gangul. Doctorul răsucise o manivelă de deasupra mesei. Văzui acum că ne aflam într-adevăr într-o plasă şi firele erau cam de grosimea aţei. Erau

foarte lipicioase şi făceau impresia c-ar fi într-adevăr fire de păianjen.

Încercai iarăşi să ridic braţul, dar firele acelea îmi apăsau braţele de trup, ca nişte arcuri de oţel.

— E zadarnic – zise Marian – firele astea sunt blestemate parcă!

— Aşa e domnilor – se auzi iar glasul batjocoritor al doctorului – am lucrat mult până am găsit compoziţia asta. Şi ele sunt îmbibate cu un lichid care le face elastice şi nici nu de rupt nu pot fi rupte. Afară de aceasta, lichidul acela paralizează întru-câtva nervii omului, aşa că oricât v-aţi sili, tot degeaba. Şi acum vor veni păianjenii cei mici.

Dedesubtul celor doi „spioni" se deschise un capac şi o gaura mică se căscă în locul acela. Prin această gaură ieşiră şase păianjeni. Erau de mărimea păianjenilor ce se găsesc în America de Sus, aveau însă aceleaşi culori luminoase ca păianjenii uriaşi a căror muşcătură era atât de primejdioasă.

Făcea o impresie sinistră cum se târau în jos de-a lungul firelor aceşti păianjeni, până atinseră podeaua, după care începură să alerga spre noi.

Unul din ei se lovi de picioarele mele şi imediat trupul lui fu scuturat de un fior. Simţii o împunsătură dureroasă prin pielea groasă a încălţămintei, o furnicătură fierbinte îmi trecu prin trup, apoi mă simţii ciudat de uşor şi liber.

Mai văzui încă doi păianjeni lovindu-se de piciorul lui Marian şi se cutremurară şi ei, iar prietenul meu se schimonosi puţin la faţă. Fusese şi dânsul înţepat.

Deodată se ivi lângă noi bătrânul indian. Nu spuse nimic, dar ochii-i zvârleau fulgere şi avea un zâmbet de batjocură pe buze. Se aplecă, luă păianjenii şi îi puse înapoi în gaură, al cărei capac îl închise apoi la loc.

După acela ne desprinse de la brâu pistoalele şi cuţitele şi plecă cu ele.

Privii iarăşi în laborator. Doctorul Galla tocmai se ridica, păşi spre uşa presupusă zidită, apăsa pe o piatră, deschise uşiţa îngustă şi dispăru prin ea. După câteva clipe era lângă noi şi în acelaş timp cu el se ivise şi indianul.

— N-am crezut să va revăd atât de curând domnilor – zise doctorul batjocoritor.

Glasul lui mi se păru cunoscut, dar zadarnic mă sileam să-mi reamintesc unde îl auzisem.

Servitorul se apucă să desfăşoare plasa care-l învăluia pe Marian. Înfăşura firele pe o ramura mica pe care o sprijini apoi de zidul gangului.

Prietenul meu stătea în picioare, se clătina însă ca un om beat. Indianul îl apucă de braţ şi plecă cu el. În vremea asta,

doctorul începuse şi el să mă libereze din plasa aceia îngrozitoare.

Când îmi simţii braţele libere, mă fulgeră gândul să mă arunc asupra lui, dar nu puteam face decât mişcări slabe, căci muşchii îmi erau atât de sleiţi, încât abia îi simţeam.

Doctorul Galla râse:

— Renunţă, domnule Bertram, că tot nu-ţi foloseşte la nimic! zise el. Spuneam doar ca prin împunsăturile păianjenilor mici va veţi pierde numai puterea şi voinţa. Pedeapsa pentru că v-aţi vârât nasul în treburile mele o veţi căpăta de la păianjenii cei mari, căci ştiţi prea multe. Haide!

Mă apucă de braţul drept şi mă trase după el. Aveam impresia că mă sculasem din pat după luni de zile de boală.

Doctorul mă duse de-a lungul gangului. În faţa noastră se căscă deodată o gaură în podea, în care mă trase. Numărai zece trepte. După aceia Galla împinse o uşă şi o lumină orbitoare mă făcu să închid ochii o clipă. Mă simţii împins câţiva paşi în lături apoi aşezat pe un scaun.

V
PĂIANJENII URIAŞI

MĂ AFLAM ÎNTR-O ÎNCĂPERE de acelaş mărime ca laboratorul. De-a lungul peretelui din faţa mea stăteau înşiruite câteva statui de zei, care făcea impresie fioroasă, căci unele erau de o urâţenie care te înspăimânta.

Înaintea lor se afla un bolovan enorm, neted, înalt de vreo jumătate de metru. Deasupra ei era întins Marian, care mă privi lung şi dădu încetişor din cap.

Doctorul Galla se apropie de bolovan şi se opri la picioarele camaradului meu.

— Îmi pare rău, domnilor, că trebuie să vă înlătur din cale – zise dânsul – căci am urmărit cu mult interes aventurile dvs. şi ştiu că sunteţi oameni de ispravă. Dar mie mi-aţi devenit prea primejdioşi. Nenorocul dvs. a fost că v-aţi întâlnit cu profesorul Cambrian. Nu trebuia să rostească faţă de dvs. numele meu, căci ştiam că dacă l-aţi fi aflat, nu v-ar fi răbdat inima să nu vă ocupaţi de mine. De acela l-am paralizat prin înţepătura unor ace ascuţite, fixate la capătul unui băţ lung. Eram în compartimentul alăturat, însă sub bancă!

Făcu o mica pauză şi Marian întrebă, cu glas slab:

— De ce îi porţi profesorului ură atât de înverşunată? Şi, pe de alta parte, de ce te urăşte el?

Băgai de seamă ca Marian, caută să întindă vorba cu doctorul, ca să câştige timp. Goulden, cu ajutorul lui Pongo, va găsi drumul în pivniţa unde ne aflam.

— De ce-l urăsc? strigă Galla. Pentru că mi-a răpit fata pe care o iubeam. Ea m-a respins şi voia să se mărite cu el. Am ucis-o şi el bănuia asta, fără să poată aduce vreo dovadă. De acolo vine ura lui împotriva mea. Era om deştept, fiindcă a bănuit îndată că tot de mâna mea a murit în chip misterios la Nepal un prinţ, ucis de zei printr-un animal necunoscut, după cum se spunea. Eu eram unealta şi de aici vine şi bogăţia mea. Căci voiam să fiu bogat, deoarece Mary m-a respins atunci numai pentru că eram sărac, pe câta vreme Cambrian, dispunea de o avere mare. Şi mi-a dat să înţeleg ca era încredinţat de vinovăţia mea. Ba acum am venit aici la Benares, ca să-l răpun când mi s-ar ivi prilejul. Şi deoarece avea adesea treabă la Calcutta, m-am dus şi eu acolo. Ia priviţi – domnilor – probabil că asta n-aţi bănuit!

Îşi smulse barba şi peruca lui… Ieşi la iveală capul de mort al doctorului Haggins.

— De bănuit am bănuit eu asta – spuse Marian – pentru că Woodford a fost găsit la zidul proprietăţii d-tale. Poate că mai suntem în măsură să-l salvăm, ca şi pe profesor.

— Numai un om ca d-ta putea fi băgat da seamă că cei doi mai trăiesc, scrâşni doctorul, furios – dat tot degeaba, căci vor trebui să moară, ca şi dvs. otrava asta are acelaş afect ca şi curare, o să va înăbuşiţi încetul cu încetul. Uite aici contraotrava, din care dacă ajungă o picătură în circulaţia sângelui, urmează însănătoşirea imediata. Dar această contraotravă n-o poate fabrica nici un medic, nici măcar profesorul Mack. Şi acum o să aduc păianjenii mari.

— O clipă! zise Marian. Ar fi neplăcut să mor fără să ştiu mai întâi daca nu cumva m-am înşelat. Păianjenii dumitale sunt artificiali, nu? De asemenea şi cei mici, care ne-au înfăşurat în pânza lor?

— Da, i-am „fabricat" chiar cu mâna mea – răspunse profesorul, cu mândrie.

— Am bănuit asta când prietenul meu a lovit cu băţul, în vreme ce urcam pe zid, un obiect metalic – spuse Marian – mi-am spus atunci ca păienjenii uriaşi sunt artificiali şi prevăzuţi cu un mecanism de ceasornic. Numai că nu pricep încă, cum să face că se reped la momentul potrivit de braţul unui om, după cum am văzut înainte în laboratorul d-tale, sau cum i s-a întâmplat bietului Woodford.

Doctorul Galla îşi frecă mâinile. Chipul sau de mort strălucea de bucurie şi abia acum îmi dădui seama că era nebun.

— Da, asta e o mică invenţie care mi-a reuşit – zise el – când căldura şi radiaţiile pielei corpului omenesc înrâuresc asupra instrumentelor foarte sensibile montate în păianjen, pun în mişcare un mecanism de ceasornic care îndruma păianjenul în direcţia acestei călduri corporale. Şi când se produce izbitura, cele două ace otrăvite sar afară. Da, păianjenii mei sunt mici opere de artă. Şi cum spuneam, îmi pare rău ca în interesul siguranţei mele personala trebuie să vă înlătur. Îmi sunteţi prea primejdioşi – dovadă a şi faptul pătrunderii dvs. aici. Nici un alt om n-ar fi găsit uşa tăinuită.

— Greşeşti – zise Marian, văzând că doctorul se pregătea să plece – orice om ar fi găsit piatra care deschide uşa.

Doctorul se opri locului.

— Orice om, spui? Cum vine asta?

— Pentru ca ai făcut o greşeală foarte mare, răspunse Marian.

— O greşeală? Ia stai, trebuie să ma gândesc ce poate fi.

Cu braţele încrucişate pe piept, cu capul în jos, începu să se plimbe agitat. Mă bucuram în sinea mea, căci pricepui îndată ca Marian nu urmărise decât să câştige timp prin mijlocul acesta.

După câteva minute doctorul se opri şi zisei:

— Nu vad ce greşeală aş fi putut face. E cu neputinţă.

— Dar eu am găsit totuşi imediat piatra – spuse prietenul meu – şi susţin ca orice om care nu e orb ar fi găsit-o de asemenea.

Doctorul Galla începu iar să se plimbe agitat. Îmi aruncai privirea prin încăpere şi descoperii într-un ungher pe bătrânul servitor, care stătea acolo nemişcat, cu braţele încrucişate. Ochii îi luceau sinistru, erau însă îndreptaţi asupra doctorului şi mi se păru că citesc în ei o ură înverşunată.

Constatarea asta îmi abătu pentru moment gândurile de la doctor. Oare servitorul acesta, care părea atât de credincios, să nutrească o duşmănie ascunsă împotriva doctorului?

Glasul lui Galla mă smulse din gândurile mele:

— Am găsit! strigă el, triumfător. Fireşte ai dreptate, domnule Farrow, dar numai un om genial ar putea ajunge la ideea asta. E vorba de păianjenul gravat în piatră. Dar asta au făcut-o constructorii vechiului templu. E drept ca greşeala mea e de a nu fi îndepărtat păianjenul. Nu-i nimic pierdut încă. Îţi sunt recunoscător că mi-ai atras atenţia.

În clipa aceia indianul făcu câţiva paşi înainte, întinse poruncitor mâna spre doctor şi întrebă, cu glas tremurător:

— *Sahib* doctor, cine a ucis pe prinţul Ghanadi?

Galla se dădu înapoi. I-o fi parând rău acum de greşeala ce făcut-o, povestindu-ne că-şi dobândise averea prin uciderea unui prinţ din Nepal. Se codi o clipă, apoi îngăimă:

— Ce te-a apucat, Nana? Întoarce-te la locul tău, omule!

Indianul nu se supuse însă. Chipul mândru se schimonosi şi el strigă:

— Acum. Ştiu cine l-a omorât pe unchiul meu. Tu erai şi pentru asta vei muri!

Cu o repeziciune uimitoare se aruncă asupra doctorului şi-i înfipse între coaste un pumnal pe care-l scosese fulgerător de la brâu. În aceiaşi clipă aproape se clătină însă pe spate şi după ce se roti de câteva ori în jurul lui însuşi, rămase nemişcat la pământ.

Doctorul Galla se clătină însă, îşi adună însă puterile şi zise:

— Nu m-a nimerit de moarte – dacă pumnalul n-a fost otrăvit.

Se aplecă repede asupra servitorului sau, se dădu speriat înapoi şi urmă cu glas speriat şi schimbat.

— E otrăvit. Sunt pierdut. Dar nu voi muri numai eu – o să muriţi şi voi.. Nu veţi putea povesti că sunt un ucigaş. Oh, Mana acesta mi-a fost mulţi ani slugă credincioasă – după cum credeam – şi când colo a urmărit numai să-l descopere pe ucigaşul unchiului său. Îmi pare rău, domnilor, dar acum trebuie să-mi aduc păianjenii.

Clătinându-se, ieşi din încăpere şi se întoarse curând cu două lădiţe pe care le aşeză jos. Deschise una şi scoase din ea unul din păianjenii uriaşi. Se apropie de lespedea de jertfă şi puse spurcăciunea colorată pe picioarele prietenului meu.

— Aşa, păianjenul se va târî acum încetişor în sus! zise el şi se dădu înapoi.

Cu groază văzui cum păianjenul fioros punea picioarele uriaşe unul după altul, târându-se încet peste brâul fermecat ce-l purta camaradul meu, apoi mai departe, peste cămaşa albă. După câteva clipe ajunse la locul unde cămaşa era desfăcută la piept. Făcu o săritură… Capul lui Marian căzu înapoi şi mădularele i se destinseră.

— Vezi, acum nu mai simte nici o durere – zise doctorul – vine rândul dumitale, domnule Bertram.

Îmi apucă braţul drept şi vru să mă tragă spre el. Băgai de seamă însă că şi dânsul era foarte slab, astfel că-mi adunai toate forţele. Şi izbutii să rămân locului.

— Aha! exclamă Galla. Trebuie să mă grăbesc, căci văd că-ţi revin puterile.

Se duse la lădiţă, scoase din ea păianjenul şi se apropie iar de mine. Eram şi eu pierdut acum, dacă nu venea ajutor în ultima clipă.

Doctorul mai era numai la trei paşi de mine, când îl văzui cazând în genunchi. Îşi duse mâna la şold şi gemu.

— Diavolul ăla… Otrava a şi început să-şi facă efectul. Voi muri de o moarte grozavă. Dar nici voi nu veţi scăpa. Numai din pricina voastră m-am trădat.

Se ridică cu greu şi veni în faţa mea, întinzând braţul tremurător în care ţinea păianjenul.

Dar când acesta fu numai la câţiva centimetri de gâtul meu, o făptura uriaşă se năpusti din lături asupra doctorului. Se auzi o bufnitură, apoi Galla zbură cât colo cu păianjenul sau otrăvit.

— Îţi mulţumesc, dragă Pongo – zisei cu glas slab – asta a fost într-adevăr ajutor la vreme!

Cu ajutorul contraotrăvii, Marian, profesorul Cambrian şi Woodford se însănătoşiră repede.

Ne grăbirăm să părăsim interesantul oraş Benares, căci aventura de acolo fusese atât de grozavă încât voiam să uităm de ea.

Plecarăm la Allahabad, unde întâmpinarăm alte peripeţii – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **PĂIANJENII DOCTORULUI GALLA.**

În numărul următor:

PE FLUVIUL RUAHA.